

[Ellemann-Jensen]

geringen oprindelig sigtede på, har udskudt og vanskeliggjort opnåelse af regeringens målsætninger med hensyn til underskuddet på betalingsbalancen. Hertil kommer så den usikkerhed, der nu skabes af forsyningssituationen omkring olieprodukterne.

Men regeringens målsætning er naturligvis ikke opgivet, og det er derfor, der er al mulig grund til at foretage et samlet indgreb nu, både over for energiforbruget og over for de tendenser, der trækker i retning af voksende underskud på betalingsbalancen. Vi kender jo problemstillingen, vi ved, hvor der bør sættes ind, og det er derfor tilfredsstillende, at regeringen har besluttet at gennemføre sit indgreb nu og ikke senere.

Rammerne for det indgreb, regeringen har besluttet sig til at gennemføre, er ganske imponerende. Besparelser på statens og kommunernes budgetterede udgifter på tilsammen op mod 7 mia kr. og afgifter først og fremmest på olieforbruget på små 5 mia kr. er vel nok det mest omfattende indgreb, nogen dansk regering hidtil har lagt op til.

For så vidt angår besparelserne er der naturligvis kun tale om, at regeringen har lagt nogle rammer frem, som så siden skal følges op, men det er indlysende, at regeringen ikke ved denne lejlighed kunne sætte navn på de besparelser, der skal gennemføres. Det gælder ganske specielt de besparelser på de budgetterede udgifter, som regeringen ønsker gennemført i amtskommuner og kommuner.

Den budgetredogørelse, der kom for mindre end en måned siden, viste jo, hvordan det inden for den offentlige sektor især er kommunernes udgifter, som vokser, og det er rigtigt, at det i høj grad skyldes opgaver, som dette ting har pålagt kommunerne at udføre, men det skyldes vel også, at nogle kommuner er for svage over for det pres, der fra så mange sider bliver lagt på de folkevalgte for at udvide og udbygge de ydelser, som det offentlige tilbyder. Der er derfor rimelighed i, at regeringen nu lægger op til, at kommunernes udgifter bliver bragt ned på en lavere stigningstakt.

Det drejer sig for kommunerne om at skulle skære omkring 4 mia kr. ud af de budgetoverslag, som foreligger, og venstre lægger stor vægt på, at denne stramning bliver gennemført i et snævert samarbejde med de kommunale organisationer, og at regeringen vil være lydhør over for de ønsker, kommu-

nerne måtte komme med vedrørende ændringer af standarder og normer, eventuelt ændringer af lovgivning, som er nødvendige for at bistå kommunerne med at opfylde regeringens ønske. Vi kan jo ikke på samme tid kræve, at kommunerne opfylder alle de pligter og ønsker, som bliver lagt på dem, og skærer stigningstakten i deres udgifter ned.

Men det er vigtigt, at udviklingslinjen bliver brudt. Det er vigtigt, at den eksplosive vækst i den offentlige sektor, som i disse år finder sted i kommunerne, bliver bremset op. For det skattetryk, som en fortsættelse af den udvikling ville medføre, er ikke acceptabelt, og det bidrag til den indre efterspørgsel, der kommer herfra, er jo den rene gift for forsøgene på at bringe en bedre balance i Danmarks økonomiske mellemværende med omverdenen.

Når væksten i den offentlige sektor skal begrænses og kommunerne skal skære ned på deres budgetterede udgifter, er det nødvendigt og for øvrigt også kun rimeligt, at staten gør det samme, og venstre er godt tilfreds med de betydelige besparelser på finansloven, som regeringen nu forpligter sig til at gennemføre. De 0,7 mia kr., der skal spares på de rammebelagte udgifter ud over de ca. 300 mill. kr., der står tilbage fra Marienborgaftalen, repræsenterer vel nok, hvad der er muligt at skære på det rammebelagte område i denne omgang, men senere kan der vel nok findes mere.

Men i denne omgang er det altså blevet nødvendigt også at lægge op til besparelser på det lovbundne område, besparelser, der skal være på omkring 1,8 mia kr. Det tal må ifølge sagens natur være lidt usikkert, der skal jo ske ændringer i noget af den lovgivning, der ligger bag nogle udgifter, og her kan man naturligvis ikke på forhånd sige, hvor store besparelser der så i sidste ende bliver tale om. Men det mål, regeringen har sat sig, målet på 1,8 mia kr., er et ambitiøst mål og repræsenterer en god forståelse for, hvor vigtigt det er at få bremset op for stigningen i de offentlige udgifter.

Venstre går ind i de kommende forhandlinger om disse besparelser med åbent sind. På det lovbundne område må på forhånd intet være fredet; så bliver opgaven for svær. Men vi er udmærket klar over i venstre, at næsten ligegyldigt hvor der bliver skåret, vil der komme protester. For hver gang en of-